

[Carl P. Jensen.]

stændigvis ikke være forskel på læger og ingeniører på den ene side og kontorfunktionærer på den anden.

Nu har den højtærede finansminister imidlertid erklæret sig vedrørende denne side af sagen — et udtryk for, at han har taget konsekvensen af de udtalelser, der tidligere er fremsat her i salen. Jeg tillægger ikke denne bestemmelse om organisationspligt, som man kalder det, men som rettere er et problem vedrørende tilhørsforholdet til en statsanerkendt arbejdsløshedskasse, nogen særlig betydning. For mig er der ingen tvivl om, at realiteten bag denne sag har været at stille fagbevægelsen, i denne omgang H. og K., i miskredit som en organisation, der anvender usaglige metoder. Men det kommer H. og K. let over, og hvad denne sag så iøvrigt har betydet for H. og K., kan vi vende tilbage til, når H. og K. til sin tid gør medlemstallet op for indeværende år.

Henry Christensen: Må jeg have lov til at begynde med at uddele en lille blomst; det skal være til vor dagspresse og i denne forbindelse først og fremmest det blad, der i særlig grad rejste denne sag. „Dagens Nyheder“, rejste den, da den nu så omtalte overenskomst mellem finansministeriet og H. og K. var blevet bladet bekendt, 14 dage efter at den var indgået. Det er et eksempel på, hvad en fri oppositionspresse betyder i et folkestyret samfund som hjælp til at sikre borgerne mod, at stat og regeringsmyndigheder med held gennemfører anslag mod friheden, med held foretager magtmisbrug, som jeg i virkeligheden vil kalde det, vi her har oplevet.

Dernæst vil jeg sige — også til det ærede medlem hr. Carl P. Jensen — at når der står to partier bag denne forespørgsel, som tilfældet er, ligger der ikke heri nogen kritik af, at der er smuglet en overenskomst igennem. Der ligger heller ikke, som det ærede medlem ville give det udseende af, en kritik mod fagforeningerne som sådanne. Der er i det danske samfund almindelig anerkendelse af fagforeningernes kolossale betydning for en stor dansk stand, for deres sociale, deres faglige placering i det danske samfund. Den anerkendelse og den respekt eksisterer i bogstavelig talt alle grupper i

det danske samfund, og den eksisterer også indenfor de kredse, jeg tilhører.

Nej, det, vi har kritiseret, er det overgreb overfor væsentlige frihedsbegreber, der er sket ved overenskomsten af 21. juni. Hvad var det da, der skete her? Det bestemtes, som vi allerede har hørt, i overenskomstens § 3, at alle kontorfunktionærer, sæsonarbejdere, vikarer, studenter o. s. v., der beskæftiges hos det offentlige, i statens tjeneste, for at bevare deres arbejde senest 1 måned efter ansættelsen skal indmelde sig i H. og K.s arbejdsløshedskasse. Det er denne bestemmelse, der karakteriseres som organisationstvang.

Nu har jeg godt lagt mærke til, at man under debatten har villet sige, at det jo ikke kunne være organisationstvang, for det var ikke tvang til at indmelde sig i H. og K., i selve forbundet — det skal jeg vende tilbage til om lidt — men allerede arbejdsløshedskassen er en organisation, og derfor må det være helt ubestrideligt, at der er tale om organisationstvang.

Man har villet diskutere de forskellige retsafgørelser, der er faldet om dette spørgsmål, og det er naturligvis ganske rigtigt, at vi for vort vedkommende ganske særligt har henvist til den højesteretsdom af 13. april 1932, som vedrørte en sag fra Esbjerg. Jeg vil gerne oplyse lidt nærmere om den. Byrådsflertallet i Esbjerg havde besluttet, at entreprenører og sælgere, der udførte arbejde for kommunen, udelukkende skulle benytte arbejdere, der var medlemmer af de almindelige fagforeninger, idet man ville udelukke arbejdere, der var medlemmer af Kristeligt dansk Fællesforbund. Under denne sag blev byrådets bestemmelse sluttelig af Højesteret kendt ulovlig med den begrundelse, at byrådet efter almindelige retsgrundsætninger måtte

„være pligtig til at forvalte kommunens anliggender under ligeligt hensyn til alle borgere i byen“ og være „uberettiget til at hindre bestemte kredse af personer, fordi de tilhører en bestemt organisation, i at udøve de rettigheder, der normalt ville tilkomme dem.“

Formanden: Der kan ikke citeres uden tilladelse.

Henry Christensen: Jeg beder undskyldte. Se, denne dom giver udtryk for de hoved-